

EVANĢĒLIJA VIENOTĪBA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Gal. 2:1-14, 1. Kor. 1:10-13, 1. Moz. 17:1-21, Jāņa 8:31-36, Kol. 3:11

ATMIŅAS PANTS:

„Piepildait manu prieku, turēdamies vienā prātā, lolodami vienu mīlestību, dvēselēs vienoti, ar vienu mērķi.” Fil. 2:2

Protestantu reformators Džons Kalvins uzskatīja, ka vienotības trūkums un šķelšanās ir velna galvenie līdzekļi pret draudzi. Viņš brīdināja, ka kristiešiem vajadzētu izvairīties no šķelšanās kā no mēra.

Bet vai vienotība ir jāsaglabā uz patiesības rēķina? Iedomājies, ja Mārtiņš Luters, protestantu reformācijas tēvs, būtu izvēlējies vienotības vārdā atsaukt savus uzskatus par glābšanu ticībā, kad viņu izsauca uz Vormsas reihstāgu.

„Ja reformators būtu piekāpies vienā vienīgā punktā, tad uzvarētu sātans un viņa pulki. Bet tieši šī viņa nesvārstīgā noteiktība panāca draudzes atbrīvošanos un ievadīja jaunu labāku ēru.” (E. Vaita „Lielā cīņa”, 166. lpp.)

Gal. 2:1-14 mēs lasām, ka apustulis centās darīt visu, kas ir viņa spēkos, lai saglabātu vienotību apustuliskajās aprindās, dažiem ticīgajiem mēģinot šo vienotību iznīcināt. Bet, lai arī cik svarīga Pāvilam vienotība bija, viņš atteicās nodot kompromisam evaņģēlija patiesību, lai to nodrošinātu. Ja arī vienotībā atrodas vieta nesaskaņām, šajā procesā evaņģēlijs nedrīkst būt pakļauts kompromisam.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 15. oktobrī.

VIENOTĪBAS SVARĪGUMS

Izlasi 1. Kor. 1:10-13. Ko šī rakstvieta mums atklāj par to, cik svarīga, pēc Pāvila domām, bija vienotība draudzē? _____

Atspēkojis apgalvojumus, ka viņa evaņģēlijs nav Dieva dots, Pāvils pievēršas citai pret viņu vērstai apsūdzībai (Gal. 2:1, 2). Viltus skolotāji Galatijā apgalvoja, ka Pāvila evaņģēlijs nav saskaņā ar to, ko māca Pēteris un citi apustuļi. Pāvils, viņi teica, ir nodevējs.

Atbildot uz šo apsūdzību, Pāvils atgādina savu ceļojumu uz Jeruzalemi, kas notika vismaz 14 gadus pēc viņa atgriešanās. Lai gan mēs nezinām, kad tieši tas notika, senajos laikos neviens ceļojums nebija viegls. Ja viņš ceļoja pa sauszemi no Antiohijas uz Jeruzalemi, 480 km garais ceļš ilga vismaz trīs nedēļas. Bez tam tas bija saistīts ar visa veida grūtībām un briesmām. Tomēr, neskatoties uz to, Pāvils devās ceļā nevis tāpēc, ka apustuļi viņu aicināja, bet Gara mudināts. Tur esot, viņš izstāstīja savu evaņģēliju apustuļiem.

Kāpēc viņš to darīja? Noteikti ne tāpēc, ka viņam bija šaubas par savu mācību. Viņam noteikti nevajadzēja viņu pilnvarojumu. Galu galā, viņš šo evaņģēliju bija sludinājis jau 14 gadus. Lai gan Pāvilam nebija vajadzīga ne apustuļu atļauja, ne atzišana, viņš augstu vērtēja viņu atbalstu un iedrošinājumu.

Tādējādi apsūdzība, ka viņa vēsts ir atšķirīga, bija uzbrukums ne tikai Pāvilam, bet arī uzbrukums apustuļu vienotībai un pašai draudzei. Saglabāt apustuļu vienotību bija vitāli svarīgi, jo šķelšanās starp Pāvila pagānu misiju un mātes draudzi Jeruzalemē varēja radīt postošas sekas. Ja starp pagāniem un jūdu kristiešiem nebūs vienotības, tad „Kristus būtu dalīts, un enerģija, ko Pāvils ieguldīja un cerēja ieguldīt, lai nestu evaņģēliju pagānu pasaulē, būtu veltīga.” (F. F. Brjūss „Vēstule galatiešiem” (Grand Rapids, Mich.: William B. Eerdmans Publishing Company, 1982), 111. lpp.)

Kādi jautājumi apdraud draudzes vienotību mūsdienās? Un, vēl svarīgāk, kā mums tālāk rīkoties, kad esam tos identificējuši? Kuri jautājumi ir svarīgāki par pašu vienotību? _____

APGRAIZĪŠANA UN VILTUS BRĀĻI

Kāpēc apgraizīšana bija tik svarīgs jautājums strīdā starp Pāvilu un dažiem jūdu kristiešiem? Skat. 1. Moz. 17:1-22, Gal. 2:3-5; 5:2, 6; Ap. d. 15:1, 5. Kāpēc nav grūti saprast dažu uzskatus, ka pat pagāniem ir jābūt tai pakļautiem? _____

Apgraizīšana bija zīme derības attiecībām, ko Dievs iecēla ar Ābrahāmu, jūdu tautas tēvu. Lai gan apgraizīšana bija domāta tikai Ābrahāma vīriešu kārtas pēcnācējiem, derības attiecībās ar Dievu bija aicināts ikviens. Apgraizīšanas zīme Ābrahāmam tika dota 1. Moz. 17. nodaļā. Tas notika pēc Ābrahāma neveiksmīgā mēģinājuma, radot bērnu ar sievas ēģiptiešu izcelsmes verdzeni, palīdzēt Dievam piepildīt Viņa apsolījumu dot viņam dēlu.

Apgraizīšana bija piemērota derības zīme. Tā atgādināja, ka vislabākie cilvēku plāni nekad neizdarīs to, ko pats Dievs ir apsolījis. Ārējai apgraizīšanai vajadzēja būt simbolam sirds apgraizīšanai (5. Moz. 10:16, 30:6, Jer. 4:4, Rom. 2:29). Tā aino atteikšanos no uzticēšanās sev, tā vietā kļūstot pilnīgi atkarīgam no Dieva.

Tomēr Pāvila dienās apgraizīšana bija kļuvusi par augstu vērtētu nacionālās un reliģiskās identitātes zīmi, nevis par to, kas tā sākotnēji bija domāta. Aptuveni 150 gadus pirms Jēzus dzimšanas daži pārāk dedzīgi patrioti ne tikai uzspieda apgraizīšanu visiem neapgraizītajiem jūdiem Palestīnā, bet arī pieprasīja to no visiem cilvēkiem, kas dzīvoja apkārtējās tautās un nonāca viņu pakļautībā. Daži pat uzskatīja, ka apgraizīšana ir pase, lai tiktu glābts. To varam redzēt senās epigrammās, kas pašapzinīgi apgalvo: „Apgraizīti vīrieši nenonāk ellē.” (C. E. B. Kranfilds „Kritisks un eksekētisks „Vēstules romiešiem” komentārs” (Edinburgh: T.&T. Clark Ltd., 1975), 172. lpp.)

Būtu kļūda pieņemt, ka Pāvils bija pret pašu apgraizīšanu. Pāvils iebilda pret to, ka pagāniem būtu jāpakļaujas apgraizīšanai. Viltus skolotāji teica: „Ja jūs neapgraiza pēc Mozus bausības, jūs nevarat tikt pestīti.” (Ap. d. 15:1) Jautājums patiesībā nebija par apgraizīšanu, bet par glābšanu. Glābšana ir vai nu tikai ticībā Kristum vien, vai arī tā ir kaut kas, ko cilvēks nopelna ar paklausību.

Varbūt mūsdienās apgraizīšanas jautājums nav aktuāls. Bet kas ir tas (ja ir), ar ko mūsdienu draudze cīnās un kur mēs varētu vilkt paralēles ar šo problēmu? _____

VIENOTĪBA DAŽĀDĪBĀ

Izlasi Gal. 2:1-10. Pāvils saka, ka viltus brāļi „bija iezagušies novērot mūsu brīvību, kas mums dota Kristū Jēzū, ar nolūku mūs darīt atkal par kalpiem” (Gal. 2:4). No kā ir brīvi kristieši? Izlasi Jāņa 8:31-36, Rom. 6:6, 7; 8:2, 3; Gal. 3:23-25; 4:7, 8; Ebr. 2:14, 15. Kā mēs piedzīvojam šo brīvības realitāti? _____

Brīvība kā kristīgās pieredzes apraksts ir svarīgs Pāvila uzskats. Viņš lietojis šo vārdu biežāk nekā jebkurš cits Jaunās Derības autors, un vēstulē galatiešiem vārdi „brīvs” un „brīvība” parādās neskaitāmas reizes. Tomēr brīvība kristietim nozīmē brīvību Kristū. Tā ir iespēja dzīvot netraucētu nodošanās dzīvi Dievam. Tā ietver brīvību no vergošanas grēcīgās dabas tieksmēm (Rom. 6), brīvību no likuma soda (Rom. 8:1, 2), brīvību no nāves varas (1. Kor. 15:55).

Apustuļi atzina, ka Pāvilam „ir uzticēta evaņģēlija sludināšana neapgrauzītajiem, tāpat kā Pēterim apgrauzītajiem” (Gal. 2:7). Ko tas liek domāt par vienotības un dažādības dabu draudzes iekšienē? _____

Apustuļi atzina, ka Dievs bija aicinājis Pāvilu sludināt evaņģēliju pagāniem, tāpat kā Viņš bija aicinājis Pēteri sludināt jūdiem. Abos gadījumos evaņģēlijs bija viens un tas pats, bet veids, kā tas tika pasniegts, bija atkarīgs no cilvēkiem, kurus apustuļi centās aizsniegt. Šis pants nešaubīgi norāda, cik „ir svarīgi atzīt, ka vienu un to pašu formulu var pateikt atšķirīgi un tai var būt atšķirīgs spēks atšķirīgos sociālos un kultūras kontekstos. (...) Tā ir tieši šī vienība, kas ir pamats kristīgai vienotībai, tieši vienotība dažādībā”. (Džeims D. G. Duns „Vēstule galatiešiem” (Peabody, Mass.: Hendrickson Publishers, Inc., 1993), 106. lpp.)

Cik atvērtiem mums vajadzētu būt pret evaņģelizācijas metodēm un liecināšanu, kas liek mums iziet no savas „komforta zonas”? Vai ir kādi evaņģelizācijas veidi, kas tevi uztrauc? Ja jā, kas tie ir, kāpēc tie tevi uztrauc, un varbūt tev vajadzētu būt atvērtākam/-ai pret tiem? _____

KONFRONTĀCIJA ANTIOHIJĀ

Gal. 2:11-13

Kādu laiku pēc Pāvila konsultācijas Jeruzalemē Pēteris apmeklēja Antiohiju Sīrijā, kur atradās pirmā pagānu draudze un notika Pāvila misijas aktivitātes, par kurām rakstīts Apustuļu darbos. Tur atrodoties, Pēteris brīvi ēda kopā ar pagānu kristiešiem, bet, kad ieradās grupa jūdu kristiešu no Jekaba ļaudīm, viņš, baidoties, ko viņi padomās, pilnībā izmainīja savu uzvedību.

Kāpēc Pēterim vajadzēja zināt labāk? Salīdzini Gal. 2:11-13 un Ap. d. 10:28. Ko viņa rīcība mums stāsta par to, cik spēcīgi mūsu dzīvēs var būt iesakņojusies kultūra un tradīcijas? _____

Daži bija kļūdaini pieņēmuši, ka Pēteris un citi jūdi kopā ar viņu bija pārtraukuši sekot Vecās Derības likumiem par šķīstu un nešķīstu ēdienu. Tomēr šķiet, ka šis nav tas gadījums. Ja Pēteris un visi jūdu kristieši būtu atstājuši jūdu ēšanas likumus, sekas noteikti būtu liela neapmierinātība draudzē. Ja tas tā būtu, tad kāds noteikti par to būtu pastāstījis, bet neviens to nebija darījis. Visticamākais, ka runa bija par ēšanu pie viena galda ar pagāniem. Tāpēc, ka daudzi jūdi uzskatīja pagānus par nešķīstiem, daži izvairījās no sociālas saskarsmes ar pagāniem, cik vien bija iespējams.

Pēteris pats cīnījās ar šo jautājumu. Tikai atklāsme no Dieva palīdzēja viņam skaidri saprast. Pēc tam, kad Pēteris bija iegājis Kornēlija, romiešu virsnieka namā, viņš viņam teica: „Jūs zināt, ka jūdam nav atļauts biedroties ar citas tautas cilvēku vai iet pie viņa mājās; bet man Dievs ir rādījis, ka nevienu cilvēku nevajag turēt par nesvētu vai nešķīstu.” (Ap. d. 10:28) Lai gan viņš zināja labāk, viņš tik ļoti baidījās no savu tautiešu uzbrukumiem, ka atgriezās atpakaļ pie savas ierastās rīcības. Acīmredzot tik nozīmīgs bija kultūras un tradīciju spēks Pētera dzīvē.

Tomēr Pāvils Pētera rīcību nosauca tieši tādā vārdā, kāda tā bija. Gal. 2:13 lietotais grieķu vārds nozīmē „liekulība”. „Arī Barnabu viņu liekulība aizrāva līdzī,” viņš teica (Ap. d. 10:28). Skarbi vārdi no Dieva vīra Dieva vīram.

Kāpēc ir tik viegli būt liekulim? (Vai tas varētu būt tāpēc, ka mums ir tieksme aizvērt acis pret savām kļūdām, bet kāri meklēt kļūdas citos?) Kāda veida liekulību tu vari saskatīt savā dzīvē? Vēl svarīgāk – kā tu to vari atpazīt un iznīdēt? _____

PĀVILA BAŽAS

Situācija Antiohijā noteikti bija saspringta: Pāvils un Pēteris, divi draudzes vadītāji, atrodas atklātā konfliktā. Un Pāvils, aicinot Pēteri atbildēt par savu rīcību, neko nenoklusē.

Kādus iemeslus publiskai konfrontācijai ar Pēteri Pāvils min? Gal. 2:11-14 _____

Pāvils redzēja, ka problēma nav tajā, ka Pēteris bija nolēmis ēst kopā ar viesiem no Jeruzalemes. Senās viesmīlības tradīcijas to noteikti prasīja.

Jautājuma būtība bija „evanģēlija patiesība”. Proti, tas nebija tikai jautājums par sadraudzību vai ēšanas ieradumiem. Pētera rīcība īstenībā bija kompromiss pret visu evanģēlija vēsti.

Izlasi Gal. 3:28 un Kol. 3:11. Kā šajos pantos atklātā patiesība palīdz mums saprast Pāvila skarbo reakciju? _____

Pāvilam atrodoties Jeruzalemē kopā ar Pēteri un citiem apustuļiem, viņi bija nonākuši pie secinājuma, ka pagāni drīkst baudīt visas svētības Kristū, neveicot apgraizīšanu. Pētera rīcība tagad šo vienošanos pakļāva riskam. Tur, kur kādreiz jūdu un pagānu kristieši bija apvienojušies atklātā sadraudzībā, tagad draudze tika sadalīta un tāda varēja palikt arī nākotnē.

No Pāvila redzes viedokļa Pētera uzvedība netieši norādīja, ka pagānu kristieši labākajā gadījumā ir otra ranga ticīgie. Viņš uzskatīja, ka Pētera rīcība izdarīs spēcīgu spiedienu uz pagāniem, ja viņi gribētu piedzīvot pilnīgu sadraudzību. Tādējādi Pāvils saka: „Ja tu, jūds būdams, dzīvo pēc pagānu un ne pēc jūdu paražām, kā tu gribi piespiest pagānus dzīvot pēc jūdu dzīves veida?” (Gal. 2:14) Frāzi „dzīvot pēc jūdu dzīves veida” burtiski varētu tulkot „jūdaiskot”. Šis bija bieži lietots izteiciens, kas nozīmēja „pieņemt jūdu dzīvesveidu”. Tas tika izmantots attiecībā uz pagāniem, kas apmeklēja sinagogu un piedalījās citās jūdu tradīcijās. Tas bija arī iemesls, kāpēc Pāvila pretiniekus, ko viņš dēvē par viltus brāļiem, bieži sauc par „jūdaiskotājiem”.

Bet nepietiek ar Pēteri, arī Barnaba tiek pieķerts tādā pašā uzvedībā – vēl viens, kam vajadzēja zināt labāk. Kāds nepārprotams piemērs „draugu ietekmes” spēkam! Kā mēs varam iemācīties pasargāt sevi no nepareizas apkārtējo cilvēku ietekmes? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Par vienotību un dažādību draudzē izlasi E. Vaitas grāmatā „Padomi rakstniekiem un izdevējiem” nodaļu „Jaunas gaismas pārbaude” (Investigation of New Light), 45., 47. lpp., grāmatā „Izmeklētas vēstis” 1. sēj. nodaļu „Agrīno apgalvojumu paskaidrošana”, 75. lpp., grāmatā „Evaņģēlija kalpi” nodaļu „Taktiskums”, 117.-119. lpp. un 1888. gada materiālos, 3. sēj., „Manuskripts 898” 1092., 1093. lpp.

„Pat vislabākais, ko cilvēks var izdarīt, atstāts viņa paša ziņā, radīs smagas kļūdas. Jo vairāk atbildības gulstas uz cilvēku, jo augstāks ir viņa stāvoklis, lai pavēlētu un kontrolētu, jo vairāk ļaunuma viņš var izdarīt, sabojājot prātus un sirdis, ja viņš rūpīgi nesekos Kunga ceļam. Antiohijā Pēteris kļūdījās vienotības principā. Pāvilam bija jāiztur viņa postošā ietekme aci pret aci. Tas ir uzrakstīts, lai citi varētu no tā gūt labumu, un lai mācība būtu svinīgs brīdinājums cilvēkiem augstos amatos, lai viņi neatkāptos no vienotības, bet stingri turētos pie principiem.” SDA Bībeles komentāri, 6. sēj., E. Vaitas komentārs, 1108. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Tikai nedaudziem patīk nesaskaņas, bet dažreiz tās ir vajadzīgas. Kādos apstākļos draudzei vajadzētu nosodīt kļūdu un disciplinēt tos, kas atsakās pieņemt rājienu?

2. Septītās dienas adventistu draudze, augot visā pasaulē, kļūst vienlaikus arvien dažādāka. Kādus soļus vajadzētu draudzei spert, lai būtu droši, ka šādā dažādībā netiks pazaudēta vienotība? Kā mēs varam iemācīties pieņemt un pat baudīt kultūru un tradīciju dažādību mūsu vidū, vienlaikus saglabājot vienotību?

3. Kādiem būtiskiem elementiem nevajadzētu mainīties, sludinot evaņģēliju kādā atšķirīgā kultūrā, un kas var mainīties? Kā mēs varam iemācīties atšķirt, kas ir jāsaglabā un no kā mēs varam atteikties, ja nepieciešams?

KOPSAVILKUMS:

Dažu jūdu kristiešu nostāja, ka pagāni ir jāapgraiza, lai viņi būtu īsti Kristus sekotāji, kļūva par nopietnu draudu agrīnās draudzes vienotībai. Tā vietā, lai ļautu šim jautājumam sadalīt draudzi divās atšķirīgās kustībās, apustuļi strādāja kopā, neskatoties uz konfliktiem, kas izcēlās arī viņu pašu vidū, lai nodrošinātu, ka Kristus miesa paliek vienota un uzticīga evaņģēlija patiesībai.